

del dret i del revés, a en Robert li va ser impossible endevinar què estava llegint la jove. La seva tàctica començava a fer aigües.

Al cap d'una setmana se la va trobar altra vegada i va optar per un atac frontal, preguntant-li a la desesperada què estava llegint. «No res, una novel·la», va respondre ella, mirant-lo als ulls per primera vegada. «Ah...», va barbotejar en Robert, que no sabia gaire bé com continuar. «A mi també m'agrada molt llegir». Després de dedicar-li un somriure cansat i artificial, la noia va murmurar «sí, ja...», i va concentrar-se en la pantalla de color perla.

Un cop a casa, en Robert va buscar informació sobre els llibres digitals i es va adonar que la Xarxa estava dividida: els uns, més romàntics, creien que mai no substituirien els llibres de paper, i els altres, que eren majoria, asseguraven que eren el futur. Al noi, que vivia en una capital de província, no li semblava pas que els llibres de paper estiguessin amenaçats de forma immediata, però potser a les grans ciutats era diferent.

Se li va ocórrer que els lectors de llibres digitals parlaven entre ells, de la mateixa manera que ho fan

els propietaris de gossos quan els treuen a passejar. L'endemà va visitar dues llibreries històriques del centre. A la primera no en tenien i a la segona, marginat en un racó, hi havia un únic model de llibre digital, tan solitari que feia basarda mirar-se'l. Va optar per una gran superfície i allà sí que n'hi havia per triar i remenar. Va comprar-ne un i l'endemà va dur-lo al tren, però la pèl-roja no hi era. Ni al cap d'una setmana, ni de dues. Va tornar-la a trobar dos o tres mesos després. La noia duia un aparell rectangular, blanc i lluent. En Robert va treure el seu llibre digital i, com de passada, va preguntar-li quin model tenia. «Llibre digital?». La noia va bufar i va arrufar una mica el nas, com si hagués sentit una barrabassada. «On vas amb aquesta antigalla? Jo tinc una *tablet*, que té moltes més aplicacions. Els llibres digitals estan acabats, són de l'època del meu avi!».

El jove va sentir com les galtes li cremaven, i es va preguntar com cony podia ser que el món anés tan de pressa.

Jordi Dausà i Mascort

Adrià Pujol Adrià Pujol és antropòleg i escriptor. Ha fet recerca en els àmbits de la religiositat popular i de les apropiacions festives de l'espai públic, en tant que cofundador de l'Observatori de la Vida Quotidiana. També és membre del consell editor de Pol·len Edicions. I, en el camp de la narrativa, ha escrit, entre d'altres obres, *Quin déu enamora*, *Biografia no autoritzada de Joseph Pujol*, *el Pe-tòman* i *Escafarlata d'Empordà*.

Desembolicar la pensa

He llegit *Tristos tròpics*, de Claude Lévi-Strauss, unes cinc vegades. Quasi l'he mastegat, su-bratllant-lo, tot fent la carrera d'antropologia. També l'he gaudit en un mas de la Garrotxa, entre becaïna i becaïna. O l'he fullejat al lemen i a Mèxic, quan els trajectes en autobús se'm feien eterns. L'he comprat en tres ocasions. L'una, per a mi. L'altra, per regalar-lo a algú que m'estimo. I la tercera, altra vegada per a mi, perquè el gos del mas de la Garrotxa me l'havia robat, i de propina n'havia escampat les pàgines per les feixes circumdants.

Canviant de tema, però no pas gaire, i al meu modest entendre, les TIC (Tecnologies de la Informació i la Comunicació) tenen dos tics principals: el miratge

de l'amuntegament i la fal·lera per la rapidesa. Es pot emmagatzemar una pila impensable d'informació, i aquesta es pot transmetre en un tancar i obrir d'ulls. Al meu modestíssim entendre, tanmateix, les noves joguines del poble —l'*e-book*, o les seves cosines, les tauletes digitals— ranquegen en els mateixos avantatges que prometen.

Però anem a pams: les fites de la ciència i les argücies de la tecnologia exciten la ment humana. Tan aviat creen rebuig com inflamen l'elogi bocabadat. Segur que hi hagué detractors de la roda, vet-ho aquí, i se sap d'entusiastes de la guillotina. Claude Lévi-Strauss es meravellava amb les piragües de balancí que manejaven uns aborígens amb tapabruts.

Hi ha més exemples. Poe es queixava, a principi del segle XIX, que els científics desmitificaven la realitat, la despullaven de fetilleries. Clamava, en la seva «Oda a la ciència»: «Ciència!, tu ets la veritable filla del temps!, / que alteres totes les coses amb tons ulls escodrinyadors». Marinetti, en canvi, com a bon fundador del futurisme, a principi del segle XX es mostrava impressionat, en la seva «Cançó de l'automòbil»: «Oh formidable monstre japonès d'ulls de forja!». I fins i tot en Brossa va fer tastelis amb les màquines. L'any 1977, quan els ordinadors eren diplodocus cançoners, el poeta experimentà la composició de sextines mitjançant un programari juràssic. La cafetera en compongué milers, és clar, però Brossa tan sols en salvà una, la seva famosa «Sextina cibernetica».

I així arribem al moll de l'os del que suava pensava, mentre desembolicava el regal de Reis. Se'ns

diu que el llibre electrònic té una memòria on caben tots els llibres escrits i per escriure. En segon lloc, se'ns diu que, d'aquí a no res, el lector podrà descarregar-se el text que vulgui, des d'on vulgui. I, finalment, se'ns assegura que el procés podria ser imparabile.

I jo em preguntava, en veu baixa: s'inventaran llibreters de confiança, però electrònics? Com ens ho farem, per Sant Jordi? Podré deixar el cafè amb gel damunt del meu exemplar electrònic de *Tristos tròpics*? I si un dia no tinc cobertura, ni endolls, què coi en faré, del meu *e-book* nou de trinca? Potser, per equilibrar la taula de llescar el pa, sempre coixa, però em sap greu, que el fòtil electrònic ens ha costat un ronyó i mig. I, de més a més, si el gos me'l potineja, juro que el mataré.

Adrià Pujol

El llop i el virus

Damunt del llit, dessota la vànova, el Llop Ferotge espera l'arribada imminent de la Caputxeta Vermella, amb cara de no entendre res. El camí s'ha fet molt llarg fins arribar a la casa i cruspir-se la iaia d'un sol mos. Pensava que tardaria menys des del roure on ha enganyat la nena, però la drecera, vés a

saber per quina raó, s'ha fet estranya. De cop i volta la marrada, que coneix des que era un llobató, s'ha transformat en un viarany desconegut. El taral·lejar de la Caputxeta, allunyant-se amb els seus saltirons, ha esdevingut un eco inquietant. Quan ella ni tan sols el podia albirar, Llop Ferotge ha girat cua, i s'ha dirigit